

Svitanie

Časopis farnosti sv. Michala Archanjela v Závode



číslo 1/2006

ročník 7

Úvodník **Pôst s Ježišom na púšti.**

Evanjelium prvej pôstnej nedele nám hovorí o tom, že Duch Svätý hnal Ježiša na púšť. Ježiš bol na púšti 40 dní, postil sa, modlil sa, uvažoval a satan ho pokúšal. Toto sa všetko sa udialo v hľbokej samote a tichu.

Začali sme pôstne obdobie, v ktorom by sme mali aj my vstúpiť s Ježišom na púšť. Vedľa pozvanie nasledovať Ježiša na púšti je adresované aj nám. Nie niektorým, špeciálne vyvoleným. Nie. Nám všetkým a každému osobne. Boh má pre nás pripravené vo Veľkom pôste mnogé milosti. Koľko z nich dokážeme načerpať, to závisí od intenzity nášho prežívania tohto obdobia. Stráviť čas na púšti znamená urobiť si trochu ticha a prázdnosti okolo nás, znova objaviť v nás samých cestu srdca, vymaniť sa z chaosu, hluku a neustálych vonkajších popudov, ktoré nás doslova bombardujú od rána do večera. Teda objaviť v nás cestu srdca znamená vstúpiť do kontaktu s najhlbšími prameňmi nášho bytia.

Ak je pôst dobre prežívaný, stáva sa pre nás akýmsi druhom detoxikácie našej duše. Skutočne nebojujeme len so znečisteným životným prostredím, nebezpečným vírusom vtácej chŕipky, zamoreným a otráveným ovzduším. Bojujeme, alebo mali by sme bojovať, aj so znečistením našej duše. Všetci sme tak trochu zanešvárený chaosom, povrchnosťou, duchovnou lenivosťou, neustálym prísunom obrazu a zvuku, prílišným množstvom často bezvýznamným a prázdnych slov.

S vedeckým a technologickým pokrokom človek dnes dokáže uvoľniť a ovládať energie nepredstaviteľnej sily. Dokážeme na diaľku ovládať vesmírne moduly, ktoré skúmajú vzdialené planéty. Paradoxne sa však človek stále viac blokuje pred tou realitou, ktorou je on sám. Javí sa stále častejšie ako tvor, ktorý je voči sebe bezmocný, neschopný ovládať svoje emócie, túžby a primárne impulzy. Poznávame vesmír a nepoznáme svoje vlastné srdce. *Zabaviť sa, odreagovať sa, uniknúť*: to sú všetko slová vyjadrujúce snahu človeka dneška utiecť pre sebou samým, vymknúť sa z reality. Najobľúbenejšie filmy a literatúra medzi mladými sa nazývajú *fiction, fikcia*. Uprednostňujeme život vo fikcii namiesto života v realite.

Mladí ľudia sú najviac ohrození a vystavení tomuto opojeniu chaosom. Faraón rozkázal svojim sluhom, aby zamestnali ťažkými prácami židov, aby tak nemali čas veriť Mojžišovým slovám a premýšľať ako sa vyslobodiť z otroctva. Faraóni dneška potichu ale nemenej dôrazne hovoria: „Nech neustále zaťažuje mladých chaos, rozruch, nech sú z neho omámení tak, aby nepremýšľali, aby sa nerozhodovali sami zo seba, ale nech nasledujú módu, nech kupujú to, čo chceme my aby kupovali, nech konzumujú produkty, ktoré im my odporučíme.“

Čo robiť? Kedže nemôžeme ísiť na púšť, musíme si vytvoriť trochu púšte doma, v našom vnútri. Môžeme povedať, že pustovňou je naše telo a pustovníkom duša, ktorá v ňom prebyva. Do tejto pustovne môžeme vstúpiť a zatvoriť sa v nej vždy, keď chceme. Využime čas pôstu a občas vstúpme do tejto pustovne našej duše. Vráťme sa k sebe samým.

Nech Duch Svätý, ktorý hnal Ježiša na púšť, nech vedie aj nás, nech nám pomáha v boji so zlom a diabolom a nech nás pripraví sláviť Veľkú noc s obnoveným srdcom a očistených na duchu.

Peter Mášik, farár

Ohliadnutie sa za rokom 2005

Rok 2005 bol rokom požehnaným pre našu farnosť. Niesol sa v znamení významných udalostí.

8. 5. 2005 sa konala Slávnostná sv. omša ku cti sv. Floriána, patróna hasičov v parku pri hasičskej zbrojnici.

15 . 5. 2005 na Slávnosť Zoslania Ducha Svätého- Turíce: udeľovanie prvého sv. prijímania. K prvému sv. prijímaniu pristúpilo 28 detí. My vám ponúkame krátky príspevok jedného z nich.

Moje prvé sväte prijímanie

V nedeľu 15.5.2005 som prvý krát prijala vo svätom prijímaní Pána Ježiša. Spolu so mnou Eucharistiu prijalo 28 detí a z toho 15 dievčat a 13 chlapcov. V ten deň nás sprevádzali rodičia, krstní rodičia, starí rodičia a súrodenci. Na túto slávnosť sme sa pripravovali na hodinách náboženstva, v sobotu na fare spievaním a učením o Bohu, na svätých omšiach a v našich rodinách, rozmyšľaním a čítaním knižiek. Na túto chvíľu si budeme spomínať celý život, lebo veríme, že Pán Ježiš je s nami keď sa radujeme aj keď smútíme.

„Nechajte deti prichádzať ku mne a nebráňte im, lebo takým patrí Božie kráľovstvo...

Kto neprijme Božie kráľovstvo ako diet'a, nevojde doň.“ (Lukáš18,16-17)

Mária Hollá

22.5. 2005 na Slávnosť Najsvätejšej Trojice sa konala Slávnostná sv. omša s vysluhovaním sviatosti Birmovania.

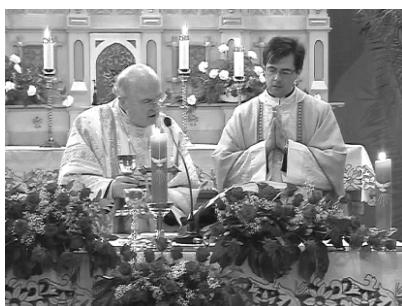
Dary ducha svätého prijalo z rúk otca biskupa Mons. Štefana Vrableca 63 mladých ľudí zo Závodu. Všetci prešli cestou, ktorá nebola priama. Sem - tam sa objavila aj nejaká prekážka. Ich príprava spočívala v hlbšom poznávaní Písma svätého. Náuky sa konali každú sobotu na farskom úrade. Nakoniec , hoci nie v plnom počte pristúpili pred otca biskupa.

Svoje svedectvo a podčakovanie nám napísala Lucia.

Myslím si, že tento rok prípravy bol pre nás rokom, v ktorom sme hľadali nové možnosti a spôsoby nášho rastu vo viere. Spolu s našimi animátormi a duchovným otcom sme sa každý týždeň stretávali, delili sme sa so svojimi zážitkami, spoznávali sme, čo je zmyslom nášho života, preberali rôzne témy, motivovali nás k práci vo farnosti, k účasti na sv. omši, pristupovaniu ku sviatostiam. Otec biskup nás vo svojom príhovore povzbudil k vydávaniu svedectva, povzbudil nás k tomu, aby sme tento svet urobili krajskím tým, že my budeme lepší. My sme sa stali Božími bojovníkmi, ktorí vydávajú svedectvo. Aby sme toto naše poslanie splnili, všetkých vás prosíme o motlibu za nás. V mene všetkých birmovancov chcem podakovať nášmu duchovnému otcovovi a animátorom, ktorí si na nás vždy našli čas, vedeli nás povzbudiť, pomáhali nám pri prekonávaní mnohých tŕažkostí, obetovali pre nás svoj voľný čas... (Ešte veľa by sa dalo písť o tom, čo pre nás urobili).

Naša vd'aka patrí aj rodičom, ktorí nám vstepovali do srdca vieri, učili nás k láske k Bohu a blížnym už od detstva a vždy nám dávali nádej. Podakovanie patrí aj našim súrodencom, priateľom a ľuďom, ktorí nám boli svedkami na ceste, po ktorej sme kráčali. V neposlednom rade patrí vd'aka aj našim birmovným rodičom za to, že sa podujali veľmi tŕažkej úlohy - byť pri nás "v krízach"

Lucia



Z každého rožka troška, alebo zo zvykov našich predkov

Popolcovou stredou sa začína veľký pôst, čiže 40-dňová príprava na Veľkú noc. Číslo 40 znamená v biblickej symbolike čas čakania, prípravy. Kresťanská tradícia Veľkého pôstu sa odvoláva na Ježiša Krista, ktorý sa pred verejným vystúpením 40 dní postil na pústi, kde ho pokúšal Satan. Veľká noc priopomínačúca Ježišovo utrpenie, smrť a zmŕtvychvstanie a je najväčším kresťanským sviatkom. U nás sa slávi v prvú nedele po prvom jarnom splne. Čo hovorí tradícia? Podme prebehnúť dni od Zeleného štvrtka po Polievací pondelok.

Zelený štvrtok: "Čo vidím, nech rastie čo stieram, nech skape"

Tieto slová si treba hovoriť na Zelený štvrtok, ak sa človek chce zbaviť vyrážok, či nehojacich sa rán. Pravda, omývať si ich treba vodou z prameňa a handričku pustiť dolu potokom. K veľkonočnému sviatku od nepamäti patrí predstava začiatku nového života, čistoty a zdravia. Na Zelený štvrtok sa jedli zeleninové jedlé, napríklad prívarok z lístkov mladej žihľavy, ktorá vraj ozdravovala krv, nechýbali ani rezance a šúlanky (aby sa urodili krásne klasy)ale doporučoval sa aj celodenný pôst - zaručený liek na to, aby človek nedostal zimnicu. Štvrtkový večer sa končil nosením mrvavcov. Mrvace totiž symbolizovali šťastie a hojnosť.

Veľký piatok: "Kaluža, kaluža, dajže mi ty muža, Ak mi muža nedáš, na rok ma zas tu máš!" Taktô vyslovovali svoju túžbu po ženichovi vydajachčitve dievčatá, lebo tento deň, (no najmä noc zo Zeleného štvrtku na Veľký piatok) patril čarovaniu, ba hovorilo sa, že práve o pol noci sa stretávajú strigy na krížnych cestách. Proti očarovaniu chránili naši dedovia najmä dobytok. Na Veľký piatok sa nesialo a ani nesadili. Jedna z mnohých povier napríklad hovorí, že ak nechcete, aby sa do šiat dostali mole, treba ich nechať celý deň vonku vetrat'. V starých kalendároch sa dočítame, že v tento deň sa hoja rany rýchlejšie ako inokedy. Preto sa aj na Veľký piatok štepili stromčeky.

Biela sobota: "Von, myši, potkany kde ste sa tu nabrali? Von z myšacej diery, von z našej komory!"

Biela sobota tak ako Zelený štvrtok boli považované za šťastné dni pre poľnohospodárske práce. Malí chlapci vyháňali hladavce cengajúc pritom na zvonce, ale na Bielu sobotu sa však predovšetkým varila šunka, huspenina a robili klobásy. Mast' zo šunky sa odkladala na liečenie rán a mala chrániť aj pred hadím uštipnutím. Niektoré dodnes pečú baránka, nie však z baraniny, ale z masy pripravenej z vajíčok, žemlí a klobásy, ktorú dávajú do špeciálnej formy v tvare barana. A samozrejme sa piekol biely koláč.

Veľkonočná nedea: "Na Veliku noc najeme sa moc, ved' keď príde Ducha, bude do pol brucha."

Tradovalo sa, že ak sa niekto v tento deň dobre naje, sýty bude po celý rok. V tento deň sa svätia jedlá v kostole. Z kostola sa mali ľudia ponáhlať domov, lebo tak ako šikovne prišli domov, tak šikovne si mali počínať pri zbere úrody. Dievča, ktoré predbehlo ostatných tak, že kym prišli domov, ono stačilo doniesť vodu z potoka, si mohlo byť isté, že sa do roka vydá. V tento deň sa pripravovali kraslice, či iné darčeky pre kúpačov. Veľký dôraz sa kládlo na stolovanie. Na stole musel byť biely obrus a všetko prichystané tak, aby počas jedenia nik od stola nestal, aby sa všetci zasa o rok pri ňom zišli. Prvým chodom bolo vajíčko, ktoré páni domu rozdelil medzi všetkých. Keby náhodou niekoho matalo, mal si spomenúť s kym vajíčko jedol, aby hned zlý duch odišiel. Nechýbala šunka a v mnohých krajoch Slovenska bola hlavným chodom hydina. Omrvinky sa odkladali na liečenie a pridávali sa do krmiva pre slepky. Škrupiny z vajíčok a kosti z mäsa poukladali na pole. Pečivo a vajíčka sa odnášali na hroby, aby mŕtvi pomohli v čase núzde.

Polievací pondelok: "Červené vajíčko mám, koho rada vidím, tomu ho dám."

Symbolika vody a vyšívanie prútmi - to je v preklade zdravie a čistota. Takže sa nebráňte kúpačom.

Písal sa rok 1831...

Svetu hrozí chrípková pandémia! Hlásajú médiá a z každej strany sa na nás valia údaje o výskytoch vtácej chríppky vo svete. Máme obavy - liekov je vraj málo, ich účinnosť diskutabilná. Vtácia chrípka sa pre nás stáva strašiakom.

História ale pozná veľa takýchto strašiakov.

"Na uliciach sa válali jednotlivé mŕtvoly a ležali celé hromady nebožtíkov. Ludia ich mali stále pred očami a potkýnali sa o nich, takže celé mesto vyzeralo ako jedna umrlčia komora. Existovalo tu však niečo omnoho hroznejšie a odpornejšie : ludia boli na seba ako psy, v ich vzájomnom podozrievaní sa skrývala akási zbesilá väšeň. Nepodozrieval len sused suseda, priateľ priateľa, host' hostiteľa, hrózu vzbudzovali aj slová, ktoré obvykle vyjadrujú ľudskú lásku: muž sa bál ženy, otec syna, brat brata. Je hrozné a ohavné, že strach vzbudzoval i rodinný stôl a manželská posteľ ako nástrahy a úkryty travičov."

Tak zaznamenal mor taliansky kronikár v roku 1630. Európa však poznala túto strašnú chorobu najmenej od 6.storočia pred naším letopočtom. Z tohto obdobia sa zachovali kusé správy o more v Aténach. Medzi 6. až 8.storočím epidémie prepukali spravidla po 9-12 rokoch. V 9.storočí akoby sa mor z Európy vytratil, aby sa roku 1346 znova, celkom nečakane a v mimoriadnej sile vrátil. Takmer každoročne potom vyčíňal na rôznych miestach.

Ďalším strašiakom bola cholera. Až do roku 1830 Európa choleru nepoznala. Táto zákerná choroba sa predtým vyskytovala iba v Ázii, kde nenásytné hubila najmä indické obyvateľstvo. Prvá vlna epidémie zasiahla Rusko, ďalej postupovala do severských štátov, Nemecka a krajín habsburskej monarchie. Choleru ale popíšem trochu podrobnejšie. Epidémiu cholery z roku 1831, popisuje totiž aj naša farská kronika. Múdre knihy o cholere píšu:
Infekciu, ktorá postihuje tenké črevo, spôsobuje tyčinkovitá baktéria Vibrio cholerae. Šíri sa potravinami alebo kontaminovanou vodou. V priebehu 20.st. sa výskyt tejto choroby podarilo obmedziť na územie Ázie a Afriky. Vyskytuje sa však aj v oblastiach, kde je nedostatok nezávadnej pitnej vody, napríklad po prírodných katastrofách. Osoby cestujúce do takýchto oblastí by malí dôsledne dbať na pitie prevarenej vody alebo vody z nezávadných zdrojov. Možné je aj preventívne očkovanie. Choroba začína náhle, približne dva až päť dní po infikovaní. Prejavuje sa zvracaním a vodnatými hnačkami, ktoré môžu vyústíť k rýchlej dehydratácii a následnej smrti. Dá sa liečiť antibiotikami. Pri adekvátnej liečbe prichádza rýchle uzdravenie.

historické okienko

Tol'ko encyklopédia. Vláda v tej dobe aby zabránila epidémii, dala už v decembri 1830 obsadiť uhorsko-pol'ské hranice. Napriek tomu začiatkom roka 1831 prepukla cholera aj na východnom Slovensku a lavínovite sa šírila po celej krajine. Známe lieky nepomáhalo, dezinfekcia zdrojov pitnej vody a izolácia postihnutých oblastí sa ukázala ako neúčinná.

Vtedajší správca závodskej farnosti o tejto pohrone napísal takto:

**... na tomto mieste (rozumej Závod) vypukla dňa 31.augusta (1831)
a trvala až do 27.septembra.**

Na krátky čas, ale s veľkou skazou,

lebo z 1200 obyvateľov okolo 700 bolo nakazených a 200 mŕtvych.

Drahý čitateľ!

Tol'kých zaopatrit' a v jeden deň aj 22 pochovať.

**Práca a námaha ale predsa pre meno Krista viac trpiaceho všetko (je)
ľahké....**

.... smrť prišla a plienila:

Mladého aj starého, muža aj ženu, vinného aj nevinného,

aby po pravde mohlo byť povedané-

trest Boží na všetkých....,

lebo všetci mali všetky (veci) v neporiadku,

ako rol'ník pole, vinohradník vinicu,

d'alej nechceli ani remeselník svoje zamestnanie konat'

hovoriac: „Predsa všetci zomrieme, prečo teda budeme pracovať?“...

(pozn.: z originálu preložil Mgr. Pavol Vrablec)

Na mnohých miestach sa cholerová epidémia stala predohrou a súčasne jednou z hlavných príčin tzv. cholerového rol'níckeho povstania. Skutočné príčiny tohto sociálneho výbuchu boli samozrejme oveľa hlbšie, no cholera sa stala posledným ohnivkom v reťazi.

V Závode mala cholera strašný dopad. Ako sme si mohli prečítať nakazilo sa skoro 60 % všetkého obyvateľstva a 18 % obyvateľov Závodu skutočne do mesiaca zomrelo. A toto všetko sa stalo rok po tom čo v Závode riadil mor dobytka a mnohí prišli o statok , ktorý bol často jediným zdrojom ich obživy. Dnes si už vieme len ľažko predstaviť, akou strašnou krízou dedinčania v tom čase prechádzali.

Učebnicový priklad tragédie v našej obci, ktorý poznáme len vdľa jednému obetavému kňazovi, ktorý prežil a podal nám o udalosti správu. Ten kňaz sa volal Jozef Homoky.

P.V.

...a vtedy som pocítil Božiu prítomnosť

Strom je pevný a stabilný len vtedy, keď má koreň. Čím hlbšie je zakorenený, tým je stálejší a odolnejší voči všetkým nepriaznivým vplyvom. Hlboké korene však samé o sebe nestačia. Aby rastlina mohla žiť, musí byť zasadená v takej pôde, ktorá jej dáva vodu a živiny dolezité pre rast.

Najvzácnejší dar

„Otec?! Vidíš ma? Som tvoja dcéra. Dospelá.“

„Som taká akú si ma chcel?“

Učíš ma byť samostatnou, priebojnou, trpežlivou a hlavne učíš ma milovať Boha. Ty si ten, ktorý je celý život mojím veľkým príkladom. Tvrdo pracuješ a v modlitbe prosíš za naše zdravie. Na to svoje sa nies kedy obzerat. Tvoj smiech a vždy dobrá nálada je liekom na všetky choroby. Si vždy tam, kde treba. Učíš ma milovať krásu vychádzajúceho slnka, padajúcich snehových vločiek, krásu prírody a vnímam krásu v každom človeku. Chcem byť ako ty. Ja to vari zlé? Nie, nie je. Si skvelý človek. Je nedel'a a ty odchádzaš aj s manželkou z práce po nočnej zmene. Unavený naberáš nové sily modlitbou keď vaše kroky smerujú do kostolíka Blumentál. Toto je tvoj rytmus života. Práca, rodina, modlitba. Chrámom sa nesie tvoj hlas, keď ani na zaslúženom odpočinku nedokážeš len tak sedieť a riadiš práce pri jeho obnove. Len už oveľa pomalšie.

„Ale čo sa deje? Ved' akosi nevládzeš!“ To lekári vyniesli ortiel. „Parkinsonov syndróm a akútна artróza“. Trasúcimi rukami stískáš ruženec a odovzdávaš službu Bohu do iných rúk. Pobyt doma strieda pobyt v nemocnici. Len ľažko sa ti vyslovujú súvislé vety. Jedno vyšetrenie strieda druhé. Začína najťažšie obdobie, obdobie boja s chorobou. Som s tebou každý deň. Vidím unaveného muža, ktorý sa nevzdáva a aj

svoj zlý zdravotný stav berie s humorom. Tvoja trpežlivosť nepozná hraníc, keď bolesti zvierajú tvoje telo. Večer čo večer ti dávam „Dobrú noc“ a ty končíš deň modlitbou. V tomto ľažkom období som veľmi vdľačná za svoju rodinu, je mi veľkou oporou v mojom smútku. Je požehnaním, ktoré ešte zvyšuje moju vnímavosť voči tým, ktorí prežívajú podobnú bolest“.

Pridáva sa ďalšia diagnóza a krutá správa o nutnosti amputácie ľavej nohy. Váhame, no nakoniec ťa zverujeme do Božích rúk a nasleduje posledný pobyt v nemocnici. Narkóza značne poškodila už aj tak poškodený mozog. Neprijímaš potratu.

Prichádzam za tebou. Sama. Skoro ma nevnímaš. Držím ťa za ruku a tíško ti šepkám do ucha slová modlitby. Jemným stiskom mi dávaš posledné „Zbohom“.

Je ráno, pol piatej 1. novembra, Sviatok všetkých svätých. Ja sa zrazu budím s pocitom, že sa niečo deje. Tmu pretína moja prvá ranná modlitba a už viem, že slová vyrieknutého ruženca ťa odprevádzajú do tvojho skutočného domova. Cítim tvoju prítomnosť, cítim Božiu prítomnosť. O siedmej hodine ráno mi naliehavý zvuk telefónu a slová lekárky oznamujú, že si ráno o pol piatej navždy odišiel.... No ja viem, že nie navždy. Odovzdal si mi posledný najkrajší a najvzácnejší dar. Dar viery, ktorý nosím stále pri sebe. Mám ťa pri sebe.

Elena

*"Ďakujem tomu, ktorý ma posilnil, Kristovi Ježišovi,
nášmu Pánovi, že ma uznal za verného a zveril mi službu." (1Tim 1,12)*

Primičná sv. omša novokňaza Petra Štefaníka



V sobotu, dňa 18. júna 2005 sa konala slávnočná primičná sv. omša novokňaza Petra Štefaníka v jeho rodnej obci Koválov. Sviatost' knazstva prijal 11. júna 2005 v dóme sv. Martina v Bratislave. Na primičnej slávnosti sa autobusom zúčastnili aj veriaci z našej farskej rodiny.

Novokňaza Petra sme spoznali pri návštavách našej farnosti počas dvojročnej prípravy mládeže na sviatost' birmovania ako skromného a rozvážneho bohoslovca a neskôr diakona. Svoju prax v Závode vykonával s oduševnením a s čistým úmyslom. S mladistvým elánom rozdával dary Ježiša Krista bratom a sestrám, s ktorými sa stretol.

V tento krásny letný deň boli srdcia veriacich plné nadšenia a radosti z očarujúcej slávnosti. Primicianta sprevádzali muzikanti, krojaná mládež, knazi, bohislovci, rehoľné sestry, príbuzní a ostatní veriaci zo svojho rodného domu. Primičná sv. omša sa konala na otvorenom priestranstve v strede dediny, kde bol pripravený oltár.

V úvode primičnej sv. omše predniesla úprimný a dojímavý príhovor p. starostka obce, v ktorom d'akovala Božej Prozretel'nosti, že zhliadla na ich malú dedinku a povolala ich rodáka Petra do vinice Pánovej. Zároveň d'akovala primiciantovi, že prijal toto volanie s radosťou a odovzdanosťou. Naposledy sa v tejto malej dedinke slávila primičná sv. omša pred 35. rokmi.

Slávnočnú ho, lílu mal jeho rodák prof. Štefan Vragaš, ktorý stál na tom istom mieste pred 35 rokmi. Jeho slávnočná homília bola živá, zameraná na dar knazstva, ktorý je Božím požehnaním.

Na záver primičnej sv. omše sme prijali novokňazské požehnanie. Potom primiciant Peter prijímal blahoželania, prejavy úcty a lásky. V jeho srdci bola cítiť radosť, úprimnosť, lásku, pokoru a dôveru.

Nech ho v jeho knazskom poslaní sprevádzajú orodovania Panny Márie, Božia milosť a dary Ducha Svätého.

Novokňaz mal aj v našej farnosti slávnočnú sv. omšu dňa 29. júna 2005 na sviatok sv. Petra a Pavla. Jeho novokňazskú službu začína vykonávať v Seredi, kde bude pôsobiť ako kaplan.

Alena

KAŽDÝ Z NÁS JE DÔLEŽITÝ

SLON SLON

Najväčší suchozemský cicavec.
Žíví sa rastlinou potravou. Denne skonzumuje až 300 kg potravy a vypije až 100 l vody. Sloní chobot je predĺžený ohybný nos.

Okrem dýchania ním nasáva aj vodu, aby sa osprchoval, alebo oberá listy zo stromov, aby si pochutnal.

Ešte niečo dôležité by si mal o slonovi a jeho chobote vedieť, ale to ti prezradí tajnička.



MAMBA



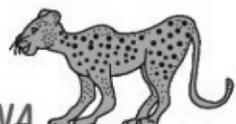
GAZELA



HYENA



PAPAGÁJ GORILA



ŽENETKA

MANDRIL



DAMAN



ŠIMPANZ

ZACHRÁN
SLONÍČKA!

VOLAVKA

IMPALA

cestou do bezpečia

POZBIERAJ PÍSMENÁ.



2



MAKAK



KUDU



HADOŽRÚT



E



UKRYTÉ POKLADY

S M
A D R
A G

O Á
P L

B R Í
U N

Í A
Z F R

A I V
K M N R
A A

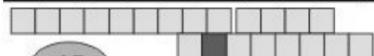
A D M I
A T N I

G A T R
N Á



JANTÁR - TO SÚ TAJNIČKA

	S	O	R	B	E	I	R	T	S
K	T	S	Y	T	E	M	A	Z	D
A	A	M	E	T	Á	N	A	R	G
Z	L	A	T	O	N	F	E	N	A
S	R	É	L	N	Í	B	U	R	R
Á	E	Á	S	R	A	L	Z	Y	A
P	P	B	O	R	O	M	V	I	M
O	S	Y	K	R	Y	T	A	C	S
T	A	N	I	T	A	L	P	I	E
N	Í	R	A	M	A	V	K	A	D



15

PL
R AE

Á T P
O S

Z A T
O L T

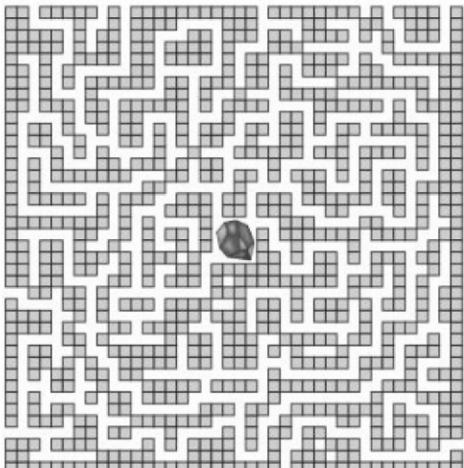
P N A
T L I A

Ztuhnuté kúsky živice, ktoré sa z dávnych ihličnanov dostali do pôdy, sa zmenili na JANTÁR. V priezračných kúskoch drahokamu sú často zliaťe malé živočíchy, ktoré žili na našej planéte pred miliónmi rokov.

SYK
YRT

E T T
A Y S M

B R T O
S R E



NÁJDI V BLUDISKU DRAHOKAM.

vaším perom

Púť rádia Lumen

Koľko rozhlasových staníc je na Slovensku? Je to stanica Bratislava - Slovensko, Rádio Twist, Rádio Regina, Devín, Okey, Fun - Rádio, Expres, Rock FM. Ktoré z nich špeciálne lahosí uchu kresťana katolíka? Žiadne!

Rádio Lumen je jediné kresťanské rádio u nás. Vysiela evanjelizačné programy a na slušnej úrovni hudbu. A čo ešte? Neviem to poriadne opísť, pretože u nás na Záhorí ho nezachytíme. Preto boli v kostoloch podpisové hárky o tom, že katolíci žiadajú biskupský úrad o rozšírenie vysielania aj na Záhorie. Ved' kde sa našinec môže dozvedieť čerstvé a nezkreslené správy o katolíckej Cirkvi, čo sa deje vo Vatikáne, čo nové na misiách, aké sú názory Sv. Cirkvi na mnohé svetové problémy, na OSN, názory na riešenie hladu vo svete, na riešenie vojnových katastrof? Odkiaľ sa dozvieme o cirkevných aktivitách? Hádam si to pozrieme na Markíze? alebo na Jednotke? Či nebodaj na Jojke? Dúfajme, že petícia bude úspešná a rádio Lumen (Svetlo) bude môcť rozšíriť svoje vysielanie aj na Záhorí.

Toto rádio Lumen organizovalo vlnu v apríli prvú slovenskú púť do Sanctuária Božieho Milosrdenstva v Krakove. Zrejme nás pán farár zachytil výzvu.

Viacerí naši farníci sa zúčastnili tejto púte.

Účasť na púti prekonala očakávania organizátorov, keď mohli napočítať okolo 15000 ľudí. Ako si ja spomínam na túto púť? Kostol zasvätený Božiemu Milosrdenstvu je vidieť z veľkej diaľky. Najprv vidíme akoby lod' vo vzduchu a keď sa priblížime, zbadáme nad lodou kríž. Je to krásny kostol s vysokou vežou a na nej je akoby lod'. Stavba je moderná a obloky sú od stropu až po zem. Vo vnútri je plno svetla. Na oltári žiari obraz Božieho Milosrdenstva. Kostol je v susedstve so starým kláštorom a kaplnkou. Žila tu sestra Faustína. Pri novom kostole je vybudovaný arál pre pútnikov, so všetkým, čo k tomu patrí.



Sv. Helena Faustína chudobnej, ale veľmi ráno vstával do práce, spevmi. Napísala: "Ó Bože môjho srdca a zamilovala rodine bolo zvykom nahlas potom o prečítanom známy mi. Už ako hlas. V jej denníčku si "Božie Milosrdenstvo je nevyčerpateľné ako je sám rozprávaní o Božom najsilnejšie slová, v bolo by to ničím." Pre nás všetkých platí: modlime sa často ruženec k Božiemu Milosrdenstvu. Vyprosujem pre seba aj pre svojich drahých všetko pre správny a bohumilý život.



Kowalská vyrastala v nábožnej rodine. Otec, keď budil rodinu nábožnými múj, poznala som ťa vo vnútri som si ťa nadovšetko." V čítať náboženské knihy a rozprávať so susedmi a sedemročná počula v duši Boží môžeme prečítať aj tieto slová. nepreskúmateľné a Boh. Aj keby som pri Milosrdenstve použila tie porovnaní so skutočnosťou

Zlata

Závodské zvony

Mladého pána kaplána pridelilina faru k pánovi dekanovi na výpomoc. Tento pán kaplán mal zvyk pri všetkom používať vety z Evanjelia, začo sa pán dekan na pána kaplána začal hnevať, že to má zlozvyk a on ho od tohto zlozvyku odnaučí.

Jedného dňa boli obaja pozvaní k františkánom na poradu. Pri kláštore bol i seminár a mali tam záhradu. V minulosti kňazi neboli platený od štátu, veriaci si ich museli vydržiavať sami. Aj tito františkáni si pre svoju potrebu v záhrade pestovali zeleninu a jednoducho všetko, čo potrebovali pre svoju potrebu. Na obrábanie tejto záhrady chovali oslíka.

Bol pekný letný deň, keď sa konala porada. Trvala do obedu a preto pána dekana i pána kaplana

pozvali na obed. Keďže bolo horúco, dvere do jedálne boli otvorené. Všetci sedeli pripravení k obedu, keď do jedálne vstúpil oslík. Niektorí vstali a chceli osla dostať von. Čahali ho za uši, chvost ale oslík stál, ani sa nepohol, stál ako sa hovorí, ako somár. Vtedy vstal pán dekan a vyzval pána kaplána, aby bol teraz mûdry a dačo povedal z Evanjelia. Pán kaplán sklopil hlavu a rozmýšľal. Po chvíľke vstal a povedal. Prišiel medzi svojich a oni ho neprijali. To bolo posledný krát, čo pán dekan odúčal pána kaplána od zlozvyku.

Tento príbeh nieje vymyslený. Je z rozprávania jedného pána kaplána.

Či sa chystáte obedovať, tak dobrú chut'!

Zmluva o výhrade svedomia

Aká je to vlastne zmluva? Čo je to za zmluvu, ktorá je už niekoľko týždňov predmetom diskusií a vyhlásení na najrôznejších úrovniach? A nielen to, ved' táto zmluva bola dôvodom rozpadu vládnej koalície a tým vládnej krízy a vyvolala nutnosť predčasných volieb. Nakoniec táto zmluva rozdelila celú spoločnosť na jej podporovateľov a odporcov. Na podporu jej priatia bola uskutočnená petícia, ktorú podpísalo viac ako stotisíc občanov. Skutočne je preto na mieste otázka, o čo vlastne ide v prípade tejto zmluvy.

Podstatou tejto zmluvy je poskytnutie práva každému na uplatnenie výhrady vo svedomí, ak konanie ku ktorému je nútenské, je v rozpore s jeho svedomím formovanom vieroučnými a mrvoučnými zásadami vyhlásenými Magistériom Katolíckej cirkvi. Ak by prišlo k takému rozporu, bol by podľa tejto zmluvy každý oprávnený odmietnuť konáť to, čo vo svojom svedomí pokladá za nedovolené podľa vieroučných a mrvoučných zásad.

Predpoklad, dokonca až povinnosť uzavorenia zmluvy o výhrade svedomia je obsiahnutý v Článku 7 Základnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou. Podľa uvedeného článku, Slovenská republika uznáva každému právo uplatňovať výhrady vo svedomí. Rozsah a podmienky tohto práva má práve ustanoviť osobitná zmluva. Uvedené znenie vychádza teda z predpokladu, že pre riadne a náležité konanie podľa svedomia je nevyhnutné mať možnosť odmietnuť to, čo sa svedomiu prieči. Inak sa človek stáva neslobodným a vnútorné zviazaným. Práve na naplnenie skutočne slobodnej voľby konania je zmluva o výhrade svedomia nevyhnutnou podmienkou.

Podľa návrhu zmluvy o výhrade svedomia je možné uplatňovať výhrady vo svedomí len v určitých oblastiach, ktoré sú návrhom zmluvy priamo vymenované. Najzávažnejším a najdôležitejším je oblasť zdravotníctva. A to najmä vo vzťahu k potratom, umelým oplodneniam, eutanázii, klonovaniu, sterilizácii a antikoncepcii. Jednoducho povedané ide o najzávažnejšiu oblasť a to oblasť ochrany ľudského života. Katolícka cirkev vždy chránila a bude chrániť ľudský život od jeho počatia až po prirodzenú smrť. Preto chce i pomocou tejto zmluvy chrániť ľudský život tak, aby mal každý možnosť odmietnuť zabítiť počatý ľudský život formou potratu, zabítiť eutanáziou ... A práve v tejto základnej oblasti zmluvy jezsadsný rozpor medzi podporovateľmi a odporcami zmluvy. Odporcovia zmluvy totiž za chránením ľudského života vidia vlastnú diskrimináciu. Boja sa totiž, že ked' sa rozhodnú zabítiť vlastné dieťa potratom, nebude lekára ktorý by bol ochotný ho zabítiť. Boja sa, že nebudú môcť realizovať svoje právo na potrat, lebo si niekto uplatnil výhradu vo svedomí. Zásadným problémom je teda právo na život verus právo na smrť.

Je však i tretia skupina občanov, ktorí tvrdia, že súhlasia s uzavorením zmluvy o výhrade svedomia, avšak nie v jej súčasnej pripravenej podobe. Požadujú zmluvu nanovo prepracovať tak, aby vyhovovala všetkým. Teda aby nikoho nediskriminovala. Za týmito frázami plných kompromisov sa skrýva falosť, klam a prázdnota. Ved' aký je kompromis medzi životom a smrťou? Aký je teda kompromis medzi právom na potrat a právom odmietnuť vykonať potrat? Žiadny, len prázdnota.

Pre nás veriacich z celého problému okolo zmluvy o výhrade svedomia vyplýva ponaučenie, že je potrebné byť ostrážitý a nenaletieť prázdnym gestám a slovám. Ved' ani Ježiš neprišiel na tento svet hľadať kompromis. Keby totiž Ježiš učil a kázal tak, aby boli všetci spokojní, nebol by vôbec ukrižovaný. Ježiš však hovoril pravdu a práve preto bol ukrižovaný. Preto je potrebné aj dnes hľadať pravdu a neustúpiť i keď kvôli tomu padne vláda, vznikne vládna kríza a budú predčasné voľby.

Richard Hollý

čriepky

Ulica

V lete ma pozvala moja babka na výlet loďou do Budapešti. Plavba loďou sa mi veľmi páčila. Očarila ma krása mohutného Dunaja. Asi za tri hodiny sme zakotvili v Budapešti.

Vystúpili sme z lode a obdivovali krásy mesta. Rozišli sme sa každý iným smerom. Moja babka nevie po maďarsky, a preto si pre istotu, aby sme sa nestratili, opísala názov ulice z tabule, ktorá visela na ošarpanom dome. Bezstarostne sme sa prechádzali ulicami veľkomesta. Pomaly sa blížila hodina nášho stretnutia s ostatnými turistami. Nevedeli sme sa zorientovať, tak babka vytiahla lístok s názvom ulice a ukazovala ho okoloidúcim. Boli sme nešťastní, lebo nikto nám nevedel poradiť, ani pomôcť. Každý sa začudovane na nás pozrel, pokrčil plecami, pokrútil hlavou a lístoček nám vrátil. Našťastie nás stretla babkina priateľka a s malým oneskorením nás priviedla až do prístavu. Na lodi nám potom sprievodca preložil obsah nášho lístočka. Nebol tam napísaný názov ulice, ale upozornenie "Pozor padá omietka!" Ešte dlho sme sa na tejto historke smiali.

Marek

Zraz miništrantov

V dňoch od 30. apríla do 3. mája 2005 som sa zúčastnil spolu s mojimi priateľmi miništrantami Lukášom a Martinom zrazu miništrantov v Poľsku.

Po skúsenostiach z minulého roka, keď sme zraz absolvovali s našim rodakom pátronom Gabrielom, boli sme plní očakávania a radosti. Odchádzali sme v sobotu autobusom z Rohožníka. Pred farou sme sa zišli miništranti z farností Veľkých Levár, Malých Levár, Sološnice, Rohožníka a Závodu. Tento rok nás sprevádzal páter Edward

z Malých Levár. Pred odchodom autobusu sme prijali požehnanie d pátra Gabriela. Cesta bola dlhá a únavná. V popludňajších hodinách sme prišli do ciela - poľského mestečka Mszana Dolna, ktoré sa nachádza v peknom horskom prostredí. Ubytovali sme sa v mestnej škole. Postupne prichádzali naši poľskí priatelia - miništranti v sprievode svojich duchovných otcov. Spoznávali sme nových priateľov s ktorími nás spájala viera a služba pri oltári. Každý nový deň sme privítali rannou modlitbou a svätou omšou. Počas dňa sme sa venovali športovým aktivitám v peknej a modernej telocvični. Tu sa odohrávali futbalové zápasy a stolnotenisové turnaje. Na ihrisku prebiehali zase športové súťaže. Večery boli plné radosti a smiechu, spojené so spoločným posedením. Večernou modlitbou sme podčakovali za pekne prežitý deň. Domov som sa vrátil dojatý, bohatší o duchovné zážitky a nových priateľov.

Michal

Narodil sa roku 1495 v Montémor-o-Novo pri meste Évore. Jeho rodičia boli jednoduchí robotníci. Ján mal už od detských rokov veľmi dobrodružný život. Keď mal osem rokov, stratil sa z domu. Matka od žiaľu zomrela a otec sa stal františkánskym bratom. Ján sa dostal do španielskeho mesta Oropesy, kde sa ho ujal ako syna správca grófskeho majetku. Ján vo svojich 40 rokoch. Pod vplyvom Božích vnuknutí chcel nejakou apoštolovať, ale nemal jasný životný plán. Až v januári 1539 po vypočítaní jednej kázne blah. Jána Avilského zažil hlbockú vnútornú premenu, ktorá usmernila celý jeho ďalší život. Ján sa usiloval najprv čo najúprimnejšie zúčtovať s minulosťou. Prejavoval hlbockú lútosť nad svojimi hriechmi a robil za ne také ponižujúce verejné pokánie, že ho pokladali za pomäteného a zavreli ho do blázinca. Tam ho navštívil blah. Ján Avilský. Radil mu, aby sa miernil v sebaumŕtvovaní a aby dal svoje telesné a duševné sily do služieb tých, čo potrebujú pomoc. Ján poslúchol dobrú radu a vnútorne sa upokojil. Odvtedy všetky jeho sily a schopnosti patrili chudobným a chorým, ktorých bolo v Granade viac ako dosť. Najprv zhromažďoval bedárov v dome, ktorý mu dal k dispozícii istý šlachtic. No už roku 1540 založil svoju prvu nemocnicu pre chudobných chorých. bola jednoduchá a malá, ale bol to prvý konkrétny krok k neskoršiemu veľkému dielu. Jánova nezistná a obetavá dobročinnosť vyzvala zaslúžený obdiv a mnohých pohla k tomu, aby podporili jeho prácu. Roku 1547 mohol už vybudovať v Granade väčšiu nemocnicu.

Medzitým sa začalo utvárať i nové rehoľné spoločenstvo, ktoré malo žiť a pracovať podľa Jánových ideálov. Ján neboli spočiatku rehoľníkom. Keď však biskup videl jeho náboženské nadšenie a jeho úplnú oddanosť službe biednym, radil mu, aby nosil osobitné rúcho, ktoré by bolo znakom Bohu zasvätej osoby. Jeho zasvätenie Bohu malo vyjadriť i meno, ktorým sa potom nazýval - Ján z Boha. Roku 1546 sa k nemu pridali prví dva spoločníci, ktorých on sám obrátil k lepšiemu životu. Krátko nato pristúpili ďalší traja.

Roku 1548 mohol už Ján z Boha rozšíriť svoju činnosť i mimo Granady; založil nemocnicu pre chudobných v meste Toled. Okrem organizačných starostí doliehal na Jána aj nedostatok peňazí. Keďže príspevky dobrodincov nestačili, odvážili sa prosiť o pomoc i španielskeho regenta, neskoršieho kráľa Filipa II. Ako veľmi sa vedel Ján z Boha obetovať za chorých, dokazuje epizóda z roku 1549. 3. júla toho roku vypukol v granadskej verejnej nemocnici požiar. Rýchlo sa rozšíril a nik si už netrúfal zachraňovať chorých, ktorí neboli schopní sami ujsť. Keď to Ján počul, hned pribehol, bez rozmyšľania sa vrhol do ohňa a s nadľudskou námahou zachránil všetkých chorých i časť zariadenia z horiacej budovy. Nebola to jeho nemocnica, ale keď išlo o záchrannu chorých, Ján nerobil rozdiely.

No okrem chorých aj mnohí iní pocítili jeho dobročinnosť. Boli to chudobní, s ktorími začínal, potom opustené deti, študenti bez prostriedkov, robotníci bez práce, dievčatá a vdovy vystavené vydieraniu a mravnému nebezpečenstvu. On sám vo svojom živote veľa pohodlia nepoznal. A nechcel ho mať ani pri smrti. Zomrel kľačiacky s krížom pritisnutým na prsia a so slovami: "Ježiš, Ježiš, do tvojich rúk porúčam svoju dušu." Bolo to nad ránom 8. marca 1550. Mal 55 rokov.

Okolo sv. Jána z Boha sa začalo ešte za jeho života utvárať nové, Bohu zasvätené spoločenstvo. Po prechodných organizačných a právnych zmenách jestvujú tak dodnes. Ich oficiálne meno je "Nemocničný rád sv. Jána z Boha", ale v rozličných krajinách majú rozdielne mestne pomenovanie. Tak na Slovensku sa volajú Milosrdní bratia. Až do štátnej likvidácie roku 1955 mali Milosrdní bratia na Slovensku kláštory a nemocnice v Bratislave, Skalici a v Spišskom Podhradí.



Koncom minulého roka si každá domácnosť v dedine našla v poštovej schránke zaujímavý leták. Neponúkali na ňom ani lacný nábytok, ani elektroniku, ale bolo nám takto oznámené, ako bude ďalej fungovať upratovanie nášho farského kostola. Nový spôsob upratovania vyvolal živú vlnu diskusíí. Popravde len málo ľudí mu verilo. Aj doterajšia prax ukázala, že z 25 domov môžu príť napríklad len štyria zástupcovia. No zatial' je príliš skoro na bilancovanie. Systém funguje a prax ukáže kde a ako ho možno vylepšiť. Doba sa príliš zmenila a my všetci sme si príliš dobre uvedomili aké je to bremeno upútat' sa na upratovanie kostola nastálo. Veru a predstavme si, že boli ľudia, ktorí tejto práci obetovali celé roky svojho života.

Pripomeňme si aspoň tých posledných a vzdajme im takto ešte raz hold a úprimné podčakovanie. Za tie roky ich to stalo nemalé obety.

Mária Studeničová	- upratovala 3 roky
Alžbeta Krebsová	- upratovala 15 rokov
Helena Vrablecová	- upratovala 28 rokov
Mária Šišoláková	- upratovala 46 rokov

Bežným problémom pri starostlivosti o kostol bývalo zohnať čerstvé kvety. Dnes je potrebné kvety objednať a nakúpiť. Skladáme sa na to. Ak sú kvety povädznuté tak sa väčšinou vo štvrtok objednajú, aby do soboty boli. Toto je teda dôležité vedieť. Stáva sa totiž že chceme darovať do kostola kvety a keď to nikomu nepovieme, tieto sa môžu zbytočne objednať. Kvety môžeme darovať aj po rôznych rodinných oslavách ako svadbách, výročiach ale aj pohreboch. Nič na tom, že kvety v kostole už sú. Tie Vaše môžu byť čerstvé a staré sa nimi dajú nahradíť.

A na záver ešte jeden postreh z ľudu. Isté ženičky sa pred kostolom bavili o minulosti. Kostolný park býval rozdelený na hriadky a ľudia tam pestovali celé záhony kvetov. O kvety takto nebola nikdy núdza. Táto myšlienka sa už dnes nedá realizovať je to ozaj iba spomienka. No padol tam návrh zasadíť aspoň jeden záhon šípových ruží. V čase núdze by pomohol a starostlivosť o takýto záhon by nebola veľká... P.V.

Kritickým okom

Vo farnosti sa konala púť. Pán farár povedal, aby sa prihlásili aj mladí ľudia, nie len staré babky. Niektoré babky však zareagovali tak, že sa z púte odhlásili, že "nech sa teda zeberú enem muadé". Lepšie by tieto tety urobili, keby doma presvedčili aspoň jedného svojho vnuka, alebo vnučku pre púť.

Keď prinášame obetné dary pred oltár, uvedomme si, že je tam prítomný Živý Boh. Vzdajme mu úctu, poklonu. Podaktorí idú ako na pretek. Prídu náhľivo, odovzdajú, a takmer behom trielia, akoby s celou obetou nechceli mať nič spoločné.

Vlastná tvorba:

Ďakujem Ti Pane...

Ďakujem Ti Otče za lásku, z ktorej
žijem,
za nehu, ku ktorej sa viniem,
za to, že smiem žiť,
a za vieri - Svetla "nit".

Ďakujem Ti Duchu Svätý,
že vo mne žiješ, plesáš, svietiš,
že vo mne bývaš s Otcom, Synom,
v mojom srdci slabom, malom
- vďaka Tebe žijúcom.

Viem, som ešte veľmi hriešna,
niekedy aj veľmi smiešna,

ked' sa neviem vymotať
zo seba a ani z Teba...
viem Ježišu, stačí v Chleba
jednoducho uveriť.

Stačí iba srdce "skloniť",
odovzdať, čo nepochopím
a "ticho" ísť d'alej vpred.

Prosím Pane, bud' mi Svetlom,
bud' mi d'alej Silou, Teplom,
Vetrom, Túžbou,
tichou piesňou-
- sprevádzaná možno tiesňou,
ktorá ponesie ma tam,
kde Ty sám chceš milý Pane.

autor neznámy

Trochu čísel zo života farnosti za rok 2005.

1. Duchovný a sviatostný život našej farnosti.

- A. Krsty: V minulom roku bolo v našej farnosti pokrstených 27 detí, z toho 18 chlapcov a 9 dievčat.
- B. Sobáše: bolo zosobášených 12 párov.
- C. Sväté prijímanie: bolo rozdaných približne 40.000 svätých prijímaní. K prvému svätemu prijímaniu 15. mája pristúpilo 28 detí.
- D. Pohreby: zomrelo a bolo pochovaných v Závode 29 farníkov, z toho 18 mužov a 11 žien. Z toho bolo zaopatrených svätými sviatosťami 19.
- E. Birmovanie: sviatost' birmovania prijalo z rúk otca biskupa Štefana Vrableca 22. mája 63 birmovancov.

2. Finančné hospodárenie farnosti.

A. Príjmy:	1. zostatok na účte z roku 2004:	53.715.-
	2. zvonček, zbierky na faru a milodary:	681.065.-
	3. nájomné za lešenie a ostatné príjmy:	55.435.-
	4. sponzorský dar od p. biskupa:	224.400.-
	6. zisk z predaja pozemkov:	2.979.329.-
	7. zbierky na odoslanie:	73.950.-
	Príjmy spolu za celý rok	4.067.894.-
B. Výdavky:	1. prevádzka kostola :	125.930.-
	2. prevádzka fary: energie, telefón, pošta:	66.990.-
	3. oprava fary:	198.518.-
	4. oprava kostola, koberce:	116.072.-
	5. odoslané zbierky:	73.950.-
	6. vrátenie pôžičky:	100.000.-
	7. ostatné výdavky:	14.195.-
	8. katolícke noviny:	35.063.-
	9. preinvestované na pastoračnom centre:	3.243.898.-
	Výdavky spolu za celý rok:	3.974.616.-
	Zostatok na účte:	93.280.- Skk

Chcel by som ešte raz podčakovať všetkým, ktorí akýmkoľvek dielom prispleli k životu farnosti v uplynulom roku. Peter Mášik, farár

Farská matrika.

Krsty: 1. **Viktória Hajdinová, nar. 4.1. 2006, pokrstená 11.2. 2006**
2. **Carlos Šíra, nar. 17.12. 2005 , pokrstený 26.2. 2006**

Pohreby: 1. **Mária Vrbatovičová rod. Smrtičová, nar. 30.11. 1924,
zomrela 12.1. 2006, pohreb 14.1. 2006**
2. **Mária Figurová rod. Krajčírová, nar. 21.10. 1920,
zomrela 20.1. 2006, pohreb 24.1. 2006**
3. **Terézia Kánová rod. Vrablecová, nar. 21.10. 1931,
Zomrela 23.2. 2006, pohreb 27.2. 2006**
4. **Alojz Žák, nar. 26.10. 1926, zomrel 1.3. 2006,
pohreb 4.3. 2006**

Sobáše: 1. **Branislav Gašpárek a Adriana Koutná sa zosobášili
4.3. 2006**

Koledníci vykoledovali 14 596 011 Sk!

Takmer 25-tisíc koledníkov navštívilo počas Vianoc 72-tisíc rodín v približne tisíc mestách a dedinách na celom Slovensku a spolu s príspevkami individuálnych darcov vyzbieralo 14 596 011 korún určených na podporu rozvojových projektov na africkom kontinente.

Kolednícku akciu Dobrá novina organizovalo eRko – Hnutie kresťanských spoločenstiev detí už jedenásty rok. V tomto ročníku sa jej pozornosť zameriavala predovšetkým na južný Sudán, ktorý čelí následkom 20 rokov trvajúcej občianskej vojny. Okrem Sudánu poputujú vyzbierané peniaze do Kene, Etiópie, na Madagaskar a do Ugandy. Úsilie koledníkov podporujú aj slovenskí biskupi, ktorí ich každoročne požehňávajú a vysielajú ako poslov radostnej zvesti. Do koledovania sa v 11. ročníku zapojila aj komunita Slovákov žijúcich v Bruseli a Luxemburgu, koledníkov Dobrej noviny počas vianočného obdobia prijal preident Ivan Gašparovič a apoštolský nuncius Henryk Józef Nowacki. „Dakujeme všetkým koledníkom, ich rodičom a dospelým dobrovoľníkom, ktorí sa podieľali na príprave koledníckej akcie, ako aj katolíckym farnostiam a rodinám, podporujúcim činnosť Dobrej noviny. eRko